

TEBENNE BÍZTUNK

PÁPAI REFORMÁTUS ÉRTESÍTŐ

Tartalomjegyzék

Goda Zsolt: Bemutatkozik az Immánuel csoport	2
Mayerné Pátkai Tünde: Böjti hitmélyítő alkalmak gyülekezetünkben	2-3
Császár Szilvia: Megbeszélni végre közös dolgainkat – a 2018. évi jegyeshétvége	3
Varga Jenő: Rajtad múlik! Tégy a házasságodért!	4
Gasparics Mónika: Gyülekezeti bál	4
Szakács Veronika: Presbiterré válásom rövid története és az első lépések	5
Kövy Rózsa: A pápai gyülekezet szolgálatában	6-7
Szalóky Zsolt: Több százan futottak az elhunyt Refis igazgatók tiszteletére	8
Sárközi Gergely Antal: Az Adásztevelre száműzött pápai iskola	8-9
ifj. Márkus Mihály: Hűséggel, szeretettel adakozva	9-10
ifj. Márkus Mihály: A 77 éves templom-épület renoválása – kezdeti lépések	11-12
Anyakönyvi hírek	12
Nagy Kornélia: Szentlélek hívása	13
Hirdetések	14

Köntös László

A Lélek és a lélek

Keresztyén ünnepeinket titokszerűség lengi körül. Ha karácsony története a szűztől fogantatás hírével lepi meg az embert, a húsvét pedig a Jézus Krisztus feltámadásáról üzen, akkor mit mondjuk pünkösdről, a Szentlélek megérkezésének napjáról? Ezek az események mind azért olyan meghökkentőek, mert szétfeszítik emberi gondolkodásunk kereteit, és szinte „provokálnak”, hogy olyasmit fogadjunk be, ami – ahogyan mondani szokás – „nem fér a fejünkbe”. Csakhogy ebből nem azt a következtetést kell levonni – ahogyan ezt a csak önmagára támaszkodó emberi ész gyakran hajlamos elhinni –, hogy minden, amit az általános emberi gondolkodás nem bír befogadni nem igaz. Hanem azt, hogy van olyan tartalom, van olyan üzenet, amely nem az embertől jön, nem az ember „talál ki”, de mégis az embernek szól. Ez egész egyszerűen attól van, hogy Isten is üzen, Ő is szól, Ő is közli önmagát, Ő is jelen van. Ez az igazi titok. Hogy ebben az életben, ebben a világban, abban, „ami van”, ami körülvesz bennünket, amiben élünk és vagyunk, sőt bennünk is, nem csak az ember cselekszik, hanem van az egész történetnek egy „láthatatlan” szereplője, maga Isten, aki nem távoli szemlélője az emberi sorsnak, hanem nagyon is aktív szereplője.

Ma divatos az a hamis gondolat, hogy mindez azért van, mert az ember kivetíti. Kivetíti a belső világát, az érzéseit, s voltaképpen a hit sem más, mint egy emberi érzés, az ember lelkének tevékenysége. Isten tehát nem azért van, létezik, működik, mert Ő önmagában, az embertől függetlenül van, létezik és működik, hanem azért, mert egyesek, a „vallásos emberek”, úgy érzik, hogy Ő van. Mintha bizony Isten léte attól függene, hogy mit érez az ember. Erre épül az a már régóta divatos elképzelés is, hogy az Istenben való hit voltaképpen az emberi történelem tovatűnő jelensége. Voltak „vallásos” korszakok, mert az emberek így éreztek, de aztán eljött a „megvilágosodás” korszaka, amikor az emberek rádöbbenetek arra, hogy a bennük lévő hit voltaképpen csak egy bennük lévő érzés, saját belső lelki világuk szüleménye.

Nos, pont fordítva. Nem az emberi lélek „teremti” a hitet, hanem az embertől függetlenül létező Isten az, aki cselekszik, aki valósággal betör az emberi lélek világába és késszé, alkalmassá teszi az embert az Ő valóságának a befogadására. Ezt a munkát végzi el a Lélek. Nem az ember lelke, hanem Isten Lelke, a Szentlélek. Pontosan úgy, ahogyan a pünkösd történetben olvashatjuk. Váratlanul és az ember számára felfoghatatlan módon Isten közli önmagát. Nem arról van tehát szó, hogy Isten „van”, mert az ember „úgy érzi az ő lelkében”, hanem arról, hogy az ember azért élheti át az ő lelkében Isten jelenvalóságát, mert az Ő Lelke, s Szentháromság harmadik személye, maga Isten behatol az ember lelkébe és késszé teszi az embert, hogy egyáltalán befogadhassa Istent. S emögött nem áll más, csak Isten végtelen és könyörülő szeretete, amelynek az a tartalma, hogy Ő közösséget akar vállalni az emberrel, s mintegy „kilép” Önmagából, hogy az ember számára megnyissa Önmagát. Ezért nyílnak meg az ember Isten felé. Ez történt meg pünkösdkor. Ez az esemény az alapja az egyháznak, s ennek a folytonos pünkösd eseménynek vagyunk a részesei mi is. Ma is.

Goda Zsolt

Bemutatkozik az Immánuel csoport

A bibliakör 2017 szeptemberében alakult. A csoport magja a 2016 szeptemberében indult Alpha kurzus tagjai. Már akkor éreztük, hogy együtt kell maradnunk, és nem volt kérdés az Útrakező kurzus elvégzése sem. Új személyek is csatlakoztak hozzánk, és így kiegészülve töretlen lendülettel vetettük bele magunkat Isten igéjének megismerésébe.

Mindnyájan éreztük, hogy az az út, melyre léptünk, nem érhet véget, és kerestük a továbblépés lehetőségét. Segítségünkre volt a két lelkipásztor, és a csoport vezetésére felkérték Csepreginé Ármay Kingát. Mindenki nagy várakozással tekintett a közös munka elé. A bibliakör összetétele elég tág határokat kapcsol össze, a középiskolai diák és a nyugdíjas is megtalálható köztünk. Első időszakban, mint Felnőtt kör szerepeltünk a hirdetőlapokon majd megtörtént a névadás. Immánuel, azaz Velünk az Isten. Az eltelt idő igazolta Mihály és Gergő választásának helyességét. Kinga személyében nagyszerű vezetőnk lett. Személyisége és felkészültsége fiatal kora ellenére is kiváló vezetővé tette.

A foglalkozások során egyre többet és többet értünk meg Isten igéjéből, mélyül hitünk.

Remélem az Immánuel kör még hosszú évekig működő csoportja lesz gyülekezetünknek.

Mayerné Pátkai Tünde

Böjti hitmélyítő alkalmak gyülekezetünkben

Thoma Lászlónak, a Budapest Gazdagréti Református Egyházközség vezető lelkipásztorának igeszoqlátatát hallgathatta gyülekezetünk böjtfő vasárnapját megelőző Úrnap i stentiszteleten a református templomban, majd az azt követő héten a gyülekezeti házban, a hétfő, kedd, szerda esti hitmélyítő alkalmakon.

A vasárnap i stentiszteleten a szolgálattelvő a Sámuel I. 16, 1-13. alapján mintegy összefoglaló igénnyel, a hétközi bibliaórák üzenetét is előre vetítve arról beszélt, hogy értékváltsággal és mértékváltsággal terhelt világunkban nagyon fontos azt látnunk, hogy Isten nem a külsőségekre kíváncsi. Dávid elhívásának, kiválasztásának és királlyá való felkenésének története alapján kiemelte: akkor élünk helyesen, „*ha elhisszük, hogy akárm i vesz bennünket körül, a nagy történetet Isten írja, és a mi mennyei Atyánk irányítja a dolgokat, aki Úr a teremtéstől kezdve az új teremtésig. A dolgok pedig nemcsak úgy történnek, hanem minden az Ő kezében van. Aki hisz benne, az tudja, hogy akárm i történjék, az végső soron az ő javát szolgálja, mert Isten a világ gazdája.*” A prédikációban többször is elhangzott, hogy Isten azt vizsgálja, ami a szívben van. Őt nem lehet becsapni, ismeri a vágyainkat és a félelmeinket, Ő az, aki hibáink, hiányaink ellenére is elhív az övéi közé, ahogy Dávidot is kiválasztotta hibái és tökéletlenségei, sőt vétkei ellenére, és alkalmassá tette küldetésének a betöltésére.

A hétközi hitmélyítő esték üzenete is arra a központi gondolatra épült, hogy az ember mennyire hajlamos rá, hogy értéket, mértéket tévesszen, pedig akkor vagyunk a helyünkön, ha úgy értékeljük magunkat és másokat helyesen, ahogy az Isten látni szeretne bennünket. A lelkipásztor rendhagyó módon pszichológiai szempontból megközelítve, látványos prezentáció segítségével irányította a hallgatóság figyelmét a helyes önértékelés aspektusaira az önérték, az értékelő visszajelzések fogalmainak körüljárásával. Kiemelte, hogy az önbizalmon azt a meggyőződést értjük, hogy saját értékességünk tudatában, erősségeink és gyengeségeink ismeretében kompetensnek tartjuk magunkat arra, hogy megküzdjünk a ránk váró feladatokkal és nehézségekkel, illetve a megfelelő döntéseket hozzuk annak a fényében, hogy tudjuk mi a jó és mi a rossz. Mindez csak Istenben gyökerezve, az Isten szeretetének közegében nyer értelmet.

A Szeretet himnuszának /I. Korintus 13./ felolvasása után egy igei meditáció következett, amelynek célja, hogy végigvezesse a gyülekezet tagjait egy belső lelki úton, amelyben az Istennel való találkozás élményében helyére kerülhetnek az önértékelésünkkel kapcsolatos téves vélekedéseink. A keddi együttlétén Lukács evangéliuma egyik jól ismert részlete / 10, 38-48/ Mária és Márta története volt az igemagyarázat alapja. A bibliai történet segítségével a prédikátor rávilágított arra, hogy a család a legszorosabb emberi kapcsolat, amelyben leginkább kiviláglik az, ahogy másokról vélekedünk, és a másik ember értékességének gyökere a saját istenkapcsolatunk minőségéből fakad. Ha közel vagyunk Jézushoz, akkor nem az összehasonlítás, az ítélezés motivál bennünket, hanem képesek vagyunk hálásak lenni a körülöttünk lévőkéért, és tudunk imádkozni azért, hogy kapcsolataink gyógyuljanak. Az utolsó estén az igehirdető Hóseás könyve 1. része alapján arról beszélt, hogy Isten kegyelme milyen mértéktelenül adatik a bűneiben megkötözött ember számára. Az igemeditáció ismét keretet teremtett arra, hogy egyenként is végiggondoljuk önmagunk helyét közösségeinkben, hogy megálljunk egyedül az Isten előtt.

A böjti hitmélyítő esték lelki megtisztulásra lehetőséget teremtő áldott alkalmak voltak. Köszönet érte Thoma László lelkipásztor testvérünknek. Életére, szolgálataira Istenünk áldását kívánjuk e lap sorain keresztül is.

Császár Szilvia

Megbeszélni végre közös dolgainkat – a 2018. évi jegyeshétvége

Március első hétvégéjén hét pár gyűlt össze a Balaton melletti Monoszlón, megküzdve a nem túl szokványos havas időjárással, decemberi hideggel. Nem volt sok közös bennük, legalábbis szombat reggeli érkezésükkor még nem tudtak róla. Egy biztos találkozási pont azonban mindenképpen volt, mégpedig utazásuk miéértje és célja: mindannyian 2018-ban szeretnének összeházasodni.

De a „pár-beszéd” hétvége küldetése – ahogy a neve is sugallja – nem az volt, hogy mi tizennégyen jobban megismerjük egymást. Beszélgetni azért természetes volt alkalmunk a közös étkezések és a kötetlen szombati este alkalmával. Az egyik leggyakoribb beszédtema – érthető módon – az esküvő szervezése volt: hol lesz a lagzi, milyen lesz a dekoráció, a zene, s a menyasszonyok körében az egyik legfontosabb kérdés, hogy ki, milyen ruhát visel majd. A kézenfekvő dolgokon kívül azért lassacskán előkerültek a hétköznapi problémák is, mint például az, hogy ki szokta otthon a takarítást, a pakolást vagy a mosogatást bevállalni, melyekből utóbb kiderült, hogy mégsem csak a közelgő ünnep az, ami összeköt minket.

A hétvége elsődleges célja azonban egymás megismerése volt, páronként külön-külön, s azon kérdések felvetése, megbeszélése, melyek nagyon is hangsúlyosak egy házaspár életében. Ezek a beszélgetések jól szervezett formában valósultak meg, teljesen privát módon, ki-ki a saját szobájába vagy egy félreeső helyre visszahúzódva oszthatta meg legbensőbb gondolatait párjával. Hét fő téma került elő, melyekről először Misi és Gergő tartottak egy-egy rövid gondolatébresztő kiselőadást. Ezután következtek a személyes beszélgetések, melyekhez az egyes fejezeteket követő munkafüzet is a segítségünkre volt. Az előadások alkalmával szó esett az egymás közötti verbális és nonverbális kommunikáció fontosságáról, problémamegoldásról és megbocsátásról, családjuk, szüleink és

rokonaink befolyásáról, a szexualitásról és végül a különböző szeretetnyelvekről is.

Már a címszavakból is jól érezhető, hogy ezen a hétvégén csupa olyan dolgról gondolkodtunk, melyek egy boldog házasság megkerülhetetlen kérdései. Személy szerint rendkívül hasznosnak tartottam ezeket, annak ellenére, vagy inkább azzal együtt, hogy alig akadt olyan problémakör, amikről ne beszélgettünk volna már kettesben. Mégis nagyon jó volt ezeket a témákat újra elővenni, s biztos vagyok abban, hogy később is fogunk hasonló dolgokról beszélgetni, akár a munkafüzet „házi feladatainak” megoldásával is – igen, házi feladatokat is kaptunk, ahogyan az egy jó tanfolyamhoz illik. A „kurzust” ezért bátran ajánlom azoknak is, akik már régebb óta házasságban élnek, hiszen nekik is érdemes időt szánni arra, hogy komolyan beszélgessenek, ezáltal jobban és újra megismerve egymást.

A hétvége zárásaként szállásunk nagy konferencia-termében gyűltünk össze, ahol néhány rövid mondatban elmondhattuk, hogy milyen tapasztalatokkal térünk haza. A saját gondolatok kifejtését szinte mindenki úgy kezdte, hogy „már minden jót elmondtak az előttem szólók”, de a szerénység leküzdése után mindig előjött valami személyes, valami egyedi gondolat, kiderült, hogy mindenkinek egy kicsit más volt a leghasznosabb, ami leginkább megérintette.

Örülünk, hogy részt vehettünk ezen a fantasztikus hétvégén, örök emlék lesz számunkra, és remélhetőleg nem csak a szép képek, de az értékes gondolatok is házasságunk részét fogják képezni a jövőben.

Varga Jenő

Rajtad múlik! Tégy a házasságodért!

Január végén látta vendégül a pápai református gyülekezet az Immánuel Községi Házban a dunakeszi lelkész házaspárt, Szőke Attila Szilárdot és Szőke Etelkát, akik „**Rajtad múlik! Tégy a házasságodért!**” címmel tartottak három részből álló előadást elsősorban házaspárok számára, de az alkalmon részt vett néhány fiatal jegyespár is. A *Párkapcsolatban élők* napjára előzetesen kellett regisztrálnunk.

A délelőtti foglalkozáson a kapcsolatokat mérgező játszmák kerültek elő, ahol egy apró hibát követően soha véget nem érő veszekedéssé fajulhat a vita. Ahol (például) egy bevásárlás során elfelejtett doboz tejföl előhozhat számos régebbi vélt, vagy valós sérelmet, amelyeket ha nem bocsátottunk meg társunknak csak göngyölgünk magunk előtt, így gátolva a párbeszédet. Ez akár több évtizedes házasságok felbomlásához is vezethet. Mindannyiunk számára ismerősek az ilyen konfliktusok, ahol a tejföl behelyettesíthető bármilyen más apróságra.

Az előadást ebéd követte az egyik belvárosi étteremben. Az ebéd előtti és utáni séta, illetve az étkezés alatt a párok kicserélhették véleményüket, megbeszélhették egymás közt az elhangzottakat.

A délután első részében a problémás helyzetek megoldásáról hallhattunk. Mit tegyünk, ha érezzük a kialakulóban levő veszekedést? Hogy akadályozhatjuk meg a pingpong labdaként oda-vissza pattogó, egymást megbántó mondatokat, szófordulatokat?

A nap harmadik részében pedig (házaspárokról lévén szó) a megkerülhetetlen szexualitásról esett még szó.

A lelkész házaspár a foglalkozások során számtalan publikus példát említett a praxisuk során hozzájuk forduló párok életéből, bemutatták az egymástól való elhidegülés egy-egy állomását, ahonnét már nem könnyű megmenteni a kapcsolatot. Ugyancsak délután került sorra a kötődés, az Istennel való kapcsolat fontossága, a krisztusi szeretet gyakorlása a házasságban.

Köszönet a Szőke házaspárnak a feledhetetlen előadásokért, a szervezőknek az ötletért és az elvégzett munkáért, hogy a „*Párkapcsolatban élők napja*” megvalósulhatott. Feleségemmel együtt kíváncsian várjuk a folytatást!

Gasparics Mónika

Gyülekezeti bál

Ismét beköszöntött a báli szezon, és ezzel együtt eljött az ideje annak is, hogy kicsit kimozduljunk otthonról, ünneplőbe öltöztessük testünk-lelkünk. A Pápai Református Gyülekezetben megvan a lehetőségünk arra, megtanulhatjuk, hogyan érdemes élni és ünnepelni – természetesen a keresztény hagyományoknak megfelelően. Ezek a ciklikusan visszatérő események, ünnepek remek keretet adnak életünknek, amitől az harmonikusabb, rendezettebb, kiszámíthatóbb lehet. Biztonságérzetet teremt és ad. Emellett számos más földhöz ragadt előnye, hozadéka is van még: jó barátokkal együtt lenni, jókat enni, táncolni, mulatni. Már ez is hozzátartozik az élethez. (Már majdnem azt írtam: Mert megérdemled! :)) A szigorú hétköznapiak közé kell néha „lazulós” örömnapiakat is beiktatni. Nekem a bál napja mindig olyan jó. Készülni, várni...

Az idei alkalom ráadásul nagyon különleges is volt, mert körünkben tartózkodott Bartha József, a holtmarosi Tulipán Gyermekotthon vezetője, hiszen az idei báli bevételt a Tulipán Gyermek-

otthon javára ajánlotta fel gyülekezetünk. Szívhez szóló, megható szavakkal ecsetelte a Gyermekotthon vezetésével járó örömeket és nehézségeket. Szakács Gergő lelkészünk a több mint tíz éves kapcsolatot fényképek vetítésével elevenítette meg. A kapcsolat kezdetén még pici gyermekek ma már 16-17 éves kamaszok, a legnagyobbak már egyetemre járnak.

A bált Steinbach József püspök úr nyitotta meg, a magvető példázatával mondhatni magvas gondolatokat vetett el bennünk.

Nagyon színvonalas volt ismét a Tánc-Lánc csapatának jókedvű, életteli produkciója. Müller Anita-tól azt is megtudhattuk, hogy a néptánc ismét virágkorát éli, több mint 3500 diák és felnőtt foglalkozik a néptánc általuk tanított formájával.

A tombola ismét nagy sikert aratott. A Csomor házaspár komolyan vette a felkérést, miszerint csak olyan ajándékot hozunk tombolatárgynak, amit mi is elfogadnánk. Ők vízforralót hoztak, persze vissza is nyerték...

Szóval volt étel, ital, jókedv, móka, kacagás. Aki nem hiszi, járjon utána! (Jövőre! :)) Köszönjük a szervezők áldozatos munkáját!

Szakács Veronika

Presbiterre válásom rövid története és az első lépések

Gyülekezeti életem első lépése az volt, mikor a tizedik születésnapomon szüleim reformátusnak kereszteltettek a pápai templomban. A konfirmációm után viszont következett egy a gyülekezet nélküli hosszú időszak, mely hat éve ért véget. Ekkorra hallottam meg igazán Isten hívó szavát, és tértem vissza újra a gyülekezet életébe. Először „csak” Istennel kerestem a kapcsolatot egyre gyakoribb templomba járással (is). Majd négy és fél évvel ezelőtt Krisztus majd a gyülekezet mellett is elköteleződtem. Első gondolataim közt ekkoriban a „Hogyan tudnék segíteni?” gondolat volt. Talán emiatt vezérelt Isten elsőként a Nőszövetség berkeibe. Emellett egyre több programon vettem részt, csoportokhoz csatlakoztam, tarthattam gyermek istentiszteletet, és a Teológián is befogadtak hitoktató szakon.

Majd fél évvel ezelőtt megkeresett a presbiteri választási bizottság, hogy az én nevem is felmerült, mint jelölt. Bár már ekkor és a választáskor is meghatódtam, de igazán akkor éreztem át, hogy most mi is történt, mikor Halászné Kapcsándi Szilvia presbiterársammal együtt letettük az esküt. Ülve a keresztelőmedencével szemben lezajlott bennem mindaz, amit Isten véghezvitt az életemben, az hogy végig ott állt mellettem, akkor is mikor én nem figyeltem rá.

Némi aggodalom is erőt vett aztán rajtam, hogy vajon képes leszek-e a feladat ellátására. Izgultam is az első presbiteri gyűlés előtt, de végül rájöttem, hogy egy rendkívül kedves, elszánt, igyekvő, segítőkész presbitérium tagja lettem. Már ezen alkalommal kiderült, hogy a területek, amelyekre segítőként gondoltak engem lelkészeink, egyeznek azzal, amire én is indíttatást érzek.

Az első diakóniai megbeszéléseken túl is vagyunk, és számomra jóleső érzés, hogy ezen feladatokon való gondolkodásban én is részt vehetek.

A gyerekek közti munkában igazából túl nagy változás nincs az eddigiekhez képest, mert korábban is köztük végeztem a szolgálataim egy részét.

Kicsit tartottam a gyülekezet pénzügyi dolgaival foglalkozni, de mivel minden dokumentumot előre megkapunk, mindent elmagyaráznak, már nem is tűnik ez sem olyan félelmetesnek. Igaz, hogy az ezzel kapcsolatos legfontosabb döntéseket, terveket az erre megalkotott bizottság előre összeállítja és úgy tárja elénk.

Hatalmas élmény volt az első házigazdai szolgálat is. Nem tudtam, hogy mit hol kell fel és lekapcsolni, eddig az ablakok istentisztelet utáni nyitásával se nagyon foglalkoztam. Átéldhettem azt is, hogy én rakhattam ki a zsoltárok, dicséretes számát a táblára. (Gyerekként mindig foglalkoztatott, hogy hogyan kerülnek azok oda.) Jó érzés és megnyugtató volt számomra azok segítsége, akik ezeket már hosszú évek óta csinálják.

Egy élmény volt a vizitáció is, ahol jó volt látni óvodánk apró képviselőit, akik szívből jövő énekükkel részben az öröm, részben a meghatottság miatt csaltak könnyet a szemembe. Jó, hogy már Ők is tagjai gyülekezetünknek, és jó látni, hogy e rövid idő alatt is miként munkálkodott Isten Szentlelke mind a gyerekek, mind az óvoda dolgozói és a szülők, hozzátartozók életében.

El sem tudom mondani, hogy mennyire hálás vagyok Istennek azért, hogy magához hívott, és hogy a Pápai Református Gyülekezet tagjává tett. Rendkívül boldog vagyok, hogy mindezt megélhettem. Hálás vagyok lelkészeim, csoportvezetőim, minden gyülekezeti tag szeretetért, amivel az elmúlt hat évben elhalmoztak engem. Hálás vagyok minden segítségükért, bátorításukért.

Köszönöm, hogy a Gyülekezet és most már azon belül a presbitérium tagja lehetek. Köszönöm támogatásukat. Azon fogok munkálkodni, hogy Isten akaratának engedelmeskedve a felém megnyilvánuló bizalmat ne tegyem hiábavalóvá.

Mindenért egyedül Istené a dicsőség!

Kövy Rózsa

A pápai gyülekezet szolgálatában

Gyülekezetünk két meghatározó egyénisége, dr. Böröczky Zoltán főgondnok és Kiss Elemér gazdasági gondnok a most kezdődő ciklusban már nem vállalt gondnoki illetve presbiteri szolgálatot.

Dr. Böröczky Zoltán 28 évig – ebből 21 éven át főgondnok-, míg Kiss Elemér 37 évig volt presbiter a pápai gyülekezetnek és 21 éven át gondnoka. Odaadó munkálkodásukért a karácsonyi istentiszteleten adtunk hálát, s ifj. Márkus Mihály lelkész köszöntötte őket, valamint mindenben hűséges támogatójukat, hitvesüket, Ildikót és Idát. Ebből az alkalomból beszélgettem velük.

1. Mindannyiunk életében fontosak a gyökerek; honnan jöttünk, mit hoztunk magunkkal. Hitünket ajándékba kapjuk Istentől, mégis meghatározó lehet a szülők, nagyszülők példája, a családban megélt Isten-kapcsolat.

Dr. Böröczky Zoltán: Szüleim gyakorlatban is megnyilvánuló hite minta volt számomra. Mindig észrevették ki van bajban, ki szorul támogatásra, kit kell látogatni a környezetünkben, és kérés nélkül segítettek. Ez nem alkalmi tevékenység, hanem életstílus volt a családban, ahol rengeteg törődést, szeretetet kaptam, s ebből jó volt továbbadni. Nagyapám presbiter és gondnoka is volt az adászteveli gyülekezetnek. Nyaranta gyakran elvitt magával a templomba. Mesélte, hogy hogyan rejtették el az oroszok elől az úrasztali klenódiumokat a parókia udvarán a bukszus bokor alá. Valószínű, hogy már ekkor vonzóvá vált számomra is a gyülekezeti szolgálat.

Kiss Elemér: Mindkét ágon reformatusok voltak az őseim. Édesapám 52 éven át szolgált presbiterként. Édesanyám úgy nevelt bennünket, hogy nekünk, bátyámmal együtt természetes volt a templomba járás. Mi az 50-es években is jártunk hittanra. Szüleinktől már korábban is hallottuk a bibliai történeteket, és édesanyám még kapálás közben is zsoltárokat énekelt. A vasúton túlról kellett eljutnunk a templomba. Jó kis gyalogtúra volt, mert akkor még nem közlekedett busz arra felé. A gyerekestentiszteletek a most felújított Ótemplomban zajlottak, Bognár Károly tiszteletes úr vezetésével. Ő oktatott hittanra és ő is konfirmált. Középiskolás koromban és a katonaság után sem szakadt meg kapcsolatom az egyházzal.

2. A rendszerváltás előtt szenvedtetek-e hátrátételt azért, mert szorosan kötődtek a református egyházhoz?

Dr. Böröczky Zoltán: Azt kell mondanom, hogy nem, bár volt presszió pl. édesanyámat minden évben behívatta az igazgató, hogy irasson ki hittanról, mert egy kitűnő tanuló ezzel „rossz” példát mutat. Természetesen továbbra is hittanos maradtam egészen 1961-ig, a konfirmációmig. Áldó igém: „Légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.” Ez a hűség a későbbiekben is inkább javamra volt, mint hátrányomra. Például az egyetemi felvételin sem hallgattam el hitemet, és ennek ellenére felvételt nyertem. Igaz, eleinte nem értettem, hogy az évfolyamtársak és csoporttársak közül kiemelve néhányunkat miért egy kis létszámú, az egyetemtől távol eső, főleg külföldi hallgatók által lakott kollégiumban helyeztek el bennünket. Hamarosan rájöttünk, hogy azonos világnézetünk miatt különítették el bennünket, hogy ne „fertőzzük” a nagyobb kollégiumi közösséget. Ez is inkább előnyünkre vált, mert egy budai, csendes, zöldövezeti környezetben, családias diákokthoz hasonló életünk lehetett. Az akkor szövődött barátságok máig is élnek.

Egy munkahelyi pártfunkcionáriussal – annak ellenére, hogy nem tudott beléptetni a pártba- jó viszonyban voltam. Nem egyszer beszélgettünk, melyek során éreztem kissé lekezelő fölényességét. Egyszer a templom mögött egymás mellett parkoltunk. Kérdezte, hová megyek. A lelkészi hivatalba. - S mondd, mennyit kapsz te azért, hogy odajársz? -Az én jutalmam, hogy tehetem- válaszoltam.

Már sok éve nyugdíjas volt, amikor halála előtt pár héttel összefutottam vele a kórház udvarán. Mikor elköszöntünk, félelmet láttam a szemében, mikor azt mondta: „Milyen jó neked Zolikám. –Miért? – néztem rá. –Mert van hited.” Megrendítő volt.

Kiss Elemér: A munkahelyemen voltak hívő és nem hívő emberek, ez utóbbiak igyekeztek más irányba befolyásolni. A 80-as években tudtam meg, hogy szabályosan megfigyelt valaki. Mindig akkor akadt dolga a Március 15. téren, amikor templomba mentem. Kiderült, hogy ez volt a pártfeladata.

3. Hosszú szolgálatotok alatt több lelkész munkáját is segítettétek. Rengeteg feladatot kellett megoldanotok. Felsorolnátok ezek közül néhányat?

Dr. Böröczky Zoltán: Hála Istennek elnöktársaimmal: Kertész Péter, majd Márkus Mihály nagytiszteletű urakkal békés egyetértésben dolgoztunk együtt. Ha akadt olyan ügy, amelyben nem voltunk azonos nézeten, átbeszélve azt, mindig tudtunk közös véleményt kialakítani. A felelős presbiteri, főgondnoki szolgálathoz elengedhetetlen volt a napi ígére való figyelés, az abból nyert útmutatás. Talán a legtöbb figyelmet és bölcsességet a rendszerváltás után az egyházi ingatlanok kártérítésével kapcsolatos minisztériumi tárgyalások, valamint a lelkészválasztások körüli törvényesség betartása igényelt. De ugyanilyen körültekintést követelt a közelmúltban az Édenkert Református Óvoda újraindítása is.

Kiss Elemér: Hargita Pál nagytiszteletű úr idején lettem presbiter. Először nehezen szólaltam meg a nálam 30-40 évvel idősebb presbiterek között. A feladatok viszont így is megtaláltak. Kezdetben inkább fizikai munkát végeztem, majd a számvizsgáló bizottságba kerültem.

1996-ban már az új lelkész, Kertész Péter megválasztásának előkészítésében vettem részt. Gazdasági gondnok lettem, s ettől kezdve hetente 3-4 órát a gyülekezet pénzügyeivel foglalkoztam. Közben elláttam a presbiteri feladatokat is. 18 alkalommal képviseltem gyülekezetünket gondnoki konferenciákon, Balatonfüreden. 12 évig voltam egyházmegyei tanácsos, 10 gyülekezetben vettem részt lelkészválasztáson, vizitációra jártam. 12 évig az egyházkerületi közgyűlésnek, 6 évig a kerületi tanácsnak voltam tagja.

2002-től ifj. Márkus Mihály, majd később mellette Szakács Gergely lelkipásztorok munkáját segitettem. Mindezeket Isten segítsége nélkül nem tudtam volna megvalósítani. Mindig ez az Ige vezérelt:

„Aki tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.” Jakab levele 4:10.

4. Bizonyára sok emlékezetes esemény részesei lehettetek. Mire, mikre gondoltok most is szívesen?

Dr. Böröczky Zoltán: Valóban rengeteg feladat adatott és emlékezetes esemény történt a 28 év alatt. Hosszú lenne felsorolni. Mégis leginkább azokra az evangélizációkra, hitméllyítő alkalmakra gondolok vissza, amelyek a gyülekezet széles rétegeit érintették meg. Mikor olyan neves igehirdetők bizonyágtételeit hallgathattuk, mint pl. Csiha Kálmán, Cseri Kálmán, Takaró Károly, dr. Márkus Mihály, Lovas András, hogy csak kiemeljek néhányat. Az ő szolgálatukra, majd a velük való, fehér asztal melletti, őszinte, testvéri beszélgetésekre, együttlétekre mindig hálával gondolok.

Kiss Elemér: Nagy megtisztetés és maradandó élmény volt számomra, hogy 1988-ban tagja lehettem az egyházkerületi delegációnak, mely az Egyesült Államokban, Minnesota államban járt.

Nagyon büszke vagyok arra, hogy gondnokságom alatt épült meg a gyülekezeti ház, és én is tehettem érte valamit. Szívesen gondolok vissza az egyházkerületi szervezésű REND-ekre, eddig Istennek hála, mindegyikre eljutottam. A pápáin, 2010-ben, mint segítő házigazda tevékenykedtem.

Szolgálatom idején sok Ige vezetett, de a legmeghatározóbb ez volt: „Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.” Zsoltárok 37:5.

Így a presbiteri szolgálat végén pedig ez cseng a fülemben: „Elég néked az én kegyelmem” II. Kor. 12:9.

5. Milyen biztatást adnátok útravalóul az új gondnoknak és a presbitérium tagjainak?

Dr. Böröczky Zoltán: Az új presbitérium 16 főből áll. Úgy gondolom, hogy a kisebb létszám az ügyek hatékonyabb, gyorsabb előkészítését, aktívabb együttgondolkodást és döntéshozatalt eredményezhet. A kisebb csoportban mélyebb lehet a lelki közösség, még személyesebbek és őszintébbek a vélemények, egymás bátorítása, erősítése, esetleg intése. Azt kívánom a lelkész, gondnok és presbiter testvéreknek, hogy egy szeretetteljes közösségben, egymás hitét erősítve szívbeli örömmel tudják szolgálni Istent és a gyülekezetet. Ezért imádkozom, és Isten áldását kérem munkájukra.

Kiss Elemér: Olvassák a Bibliát, majd az biztatás és erőt ad. Válasszanak egy-egy Igét, és az legyen szolgálatuk mottója.

Köszönöm a beszélgetést! További életetekre, szolgálatotokra, családotokra Isten gazdag áldását kérjük!

A hetvenedik életévüket betöltött leköszönő gondnokok és presbiterek tiszteletbeli presbiteri címben részesültek. A húsvéti istentiszteleten köszöntötte őket ifj. Márkus Mihály a gyülekezet nevében. Név szerint a következők:

Dr. Böröczky Zoltán, Kiss Elemér gondnokok

Kiss Gyula, Kiss Károly, dr. Marczali István, Péterffy Lajos, Sándor József presbiterek

Borbély Józsefné pótpresbiter

Gratulálunk, s ezután is számítunk bölcs tanácsaikra.

Szalóky Zsolt infopapa.hu

Több százan futottak az elhunyt Refis igazgatók tiszteletére

A Pápai Református Kollégium Gimnáziuma és Művészeti Szakgimnáziumának tanszülete, jelenlegi és egykori diák-sága elmékfutással emlékezett meg az 1991-2016 között kiváló munkát végző és időközben elhunyt igazgatóiról.

A sportesemény célja az emlékezés mellett az volt, hogy felhívja a figyelmet az egészség megőrzésének fontosságára, a futás és a mozgás örömeire.

Kövy Zsolt, a gimnázium főigazgatója, dr. Korsós Bálint igazgató,

dr. Kálmán Attila oktatási államtitkár, igazgató, valamint Kovács Péter igazgató emlékére szervezték meg a sporteseményt.

A minden korosztályt megszólító program délelőtt vette kezdetét. Elsőként az ovisok álltak rajthoz, majd az általános, végül pedig a középiskolá-

sok. Délután három órakerajtoltak el a felnőtt futamok, 7, 14 és 21 kilo-

méteres távokon. A rajtot megelőzően dr. Kovács Zoltán országgyűlési képviselő, az esemény fővédnöke köszöntötte az emlékező sportolókat, jelenlévőket.

Az idősebbek emléksztával tiszte-

legtek az elhunyt igazgatók emléke előtt. 18 órakerült sor az eredményhirdetésre.

Az esemény főszervezői Szabó Ildikó volt tornatanár és a Sano-genesis Alapítvány voltak. Köszönjük odaadó munkájukat.

Sárközi Gergely Antal

Az Adásztevelre száműzött pápai iskola

A Pápai Református Egyházközség és a Pápai Református Kollégium története – Isten kegyelméből – a kezdetektől fogva egészen a mai napig szorosan összefonódik. A nehézségek idején a gyülekezet mindig kiállt szeretett iskolájáért (még azután is, hogy 1797-től az Egyházkerület fenntartásába került a Kollégium), s nehézségekből bizony bőven adatott a hosszú évszázadok során. Az egyik legsúlyosabb csapást 1752. május 12-én szenvedte el Pápa városának egész reformátussága; gyülekezet és iskola egyaránt, ugyanis ekkor érkezett meg a királynő, Mária Terézia rendelete, melyben beszüntette a pápaiak szabad vallásgyakorlatát, a gyülekezet templomát, parókiáját, iskolaépületét, s minden ingóságát lefoglalta. Arra a napra megyei közgyűlést hívtak össze a városba, melyet az Esterházy-várban tartottak meg. A vármegye református nemesei mind a várban voltak mikor az ítéletet kihirdették, s onnan nem mehettek ki, amíg a rendeletet végre nem hajtották. Csupán Torkos János gondnok jutott ki valamilyen módon, hogy testvérét, Torkos Jakab szuperintendenst értesítse a történetről. Délelőtt 11 és 12 óra között foglalták le a Kollégium épületét, s délután 2-re kellett volna kiüríteni nem csak az iskolaépületet, de az 1718-óta raktárként

funkcionáló templomot is. Torkos János gondnok fellépésének köszönhetően az alispán aznap estig adott engedélyt az ingatlanok teljes kiürítésére. Közben a mezőről hazaérkezők igyekeztek segíteni a rakodásban, valamint az alispán még egy megyei katonát is küldött, aki aztán elzavarta a közben odatévedt rendbontókat. Az Eöry-Szabó telken álló – s addig imaházként szolgáló – fészerben található szószekeket és padokat a karhatalom elpusztította.

A száműzetés előtti utolsó iskolarektor az 1745-óta tisztét betöltő kocsai Kun János volt, aki még egy rövid ideig Pápan tartóztatta diákjait, hátha a királynő közben megváltoztatja az ítéletét. Mikor azonban nyilvánvalóvá vált, hogy erre nem kerül sor, hazaküldte az ott maradtakat. Az ősi iskola csak több mint egy esztendővel később, egy 1753. július 9-én kelt határozat értelmében költözhetett Adásztevelre – lévén az „articularis” hely volt. Azonban az iskola szervezete csupán a grammatikai osztályig terjedhetett, így aki felsőfokú tanulmányokat kívánt végezni, annak Debrecenbe, vagy Sárospatakra kellett mennie. Érdekesség, hogy számos dunántúli gyülekezet (pl: Enying, Várpalota) ettől kezdve a Sárospataki Református Kollégium legációhoz tartozott egészen 1797-ig, amikor is Mándi Márton István a pápai Kollégium részére visszakérte azokat. 1754. április 22-én a pápaiak és az adászteveliek között hat pontból álló szerződés kötött. A pápaiak ebben kijelentették, hogy a templom kibővítésére fordított segélyüket nem fogják az esetleges hazatérés után visszakérni.

Noha tervbe vették, hogy a Kollégiumot megpróbálják Adásztevelen újból főiskolává kiépíteni,

kiépíteni, ez nem valósulhatott meg. A száműzetés ideje alatt a háttérben ugyanis kemény csatározások folytak annak érdekében, hogy felőröljék azt a pislákoló mécses, ami az ősi iskolánkból még megmaradt. A pápaiaknak sikerült elérniük, hogy Adásztevelen második lelkészi állást tarthassanak fenn, s az állásra meghívták Torkos Jakab püspököt, aki 1759. március 17-én lépett hivatalba. 1755-től kezdve Nagy Mihály praeceptor vállalta az oktatást Adásztevelen (egy pápai professzor fizetés 2/3-áért), a legenda szerint – mivel az általuk használt adászteveli iskola épületében mindannyian nem fértek el – egy hatalmas eperfa enyhét adó lombjai alatt. A hagyomány szerint innen ered a Kollégium híres jelképe. A pápaiak megegyezésre kívántak jutni a teveliekkel: ha ingyen kapnak telket iskolaépítéshez, valamint a második prédikátor számára építendő parókiához; sőt, ha a teveliek segítenek is az építkezésben, akkor a pápaiak – az esetleges hazaköltözés esetén – nem tartanak majd igényt az épületekre. Megegyezés azonban nem történt.

Természetesen a pápaiaknak szükségük volt megfelelő épületre, így – miután sikerült megvásárolniuk a Hajdán-család templom mellett álló alkalmas telkét – elkezdődhetett az építkezés: először paticsfalú, majd kőfalú iskolaépületet emeltek. Ebben az épületben folyt aztán az oktatás egészen 1783 nyaráig. Közben némi fejlődés volt tapasztalható, hiszen 1769-től syntaxisták osztályával bővítették az iskolát, 1771-től kezdve pedig Nagy Mihály német nyelvet is taníthatott. E nehéz időkben hűséggel helytálló praeceptor még a hazatérést követően is, egészen 1785-ig tanította a Kollégium diákjait. Hiába volt azonban minden fejlődés, mert az olyannyira vágyott főiskolai rangra emelkedés Adásztevelen nem valósulhatott meg.

Az új uralkodó, II. József trónra lépésével jelentős változás állott be a száműzött pápai gyülekezet és a Kollégium életében: az 1783. május 5-én tartott megyei közgyűlésen a pápai reformátusok számára kiadták a király szabad vallásgyakorlatot biztosító rendeletét: „.... nekik úgy a nyilvános mint a magánvallásgyakorlatot iskoláikkal együtt megadjuk és azon felül 2825 frt és 25 denárba

meghatározott becsárt részükre kifizetendőnek kegyelmesen határozzunk.” – olvasható az uralkodó határozatában.

Ezzel véget ért a száműzetés, hazatérhetett a pápai reformátusság. Haza – de mégis: a hontalanságba. Egyházi épületeik közül csupán az a régi fészker volt meg, melyben 1752-ig istentiszteleteiket tartották, iskolaépületüket pedig minden próbálkozás ellenére sem sikerült visszaszerezniük. Ráadásul a keserű évek alatt nagyszámú iparoscsalád volt kénytelen elhagyni Pápa városát. Az egykor oly hatalmas pápai gyülekezet elszegényedve fogott hozzá temploma és iskolája újjáépítéséhez.

Számunkra egészen különleges csengése van annak a szónak, hogy „Pápa”, de szintúgy különleges csengése, ereje van annak is, hogy „Adásztevel”. Mert ez az a hely, ahol mégis megmaradtunk. Istené legyen ezért a dicsőség!

Felhasznált irodalom:

CSIZMADIA KÁROLY (1989): Pápai Kollégiumi történetek. Dunántúli Református Egyházkerület Tudományos Gyűjteményei, Pápa.

KIS ERNŐ (1895): A Dunántúli Ev. Ref. Egyházkerület Pápai Főiskolája történetéből. In: KISS JÁNOS – KIS ERNŐ (1895, SZERK): A Dunántúli Ev. Reform. Egyházkerület Pápai Főiskolájának értesítője az 1894-95-ik iskolai évről. Pápa. 1-65.

KÖBLÖS JÓZSEF (2011, SZERK): „Processus visitationis” – Torkos Jakab egyházlátogatása 1747-ben. Dunántúli Református Egyházkerület Tudományos Gyűjteményei, Pápa.

TRÓCSÁNYI ZSOLT (1981, SZERK): A Pápai Kollégium története. Tankönyvkiadó, Budapest.

Közgyűlési jegyzőkönyv hiteles másolatának regesztája. DREKK, 560. Tata, 1797. június 15. Forrás: http://www.papacollege.hu/index.php?option=com_content&view=article&id=1210:560--tata--1797--junius-15-&catid=35:okmánytar&Itemid=80 [2018. május 2.]

íj. Márkus Mihály

Hűséggel, szeretettel adakozva

A gyülekezet Presbitériuma nevében nagy szeretettel köszönjük meg a gyülekezet 2017. évi támogatását, és az idei esztendőben eddig eljuttatott támogatásokat.

A 2017. esztendőben is kiemelkedő volt a gyülekezet összefogása az anyagi terhek hordozásában. Különösen is azok, akik vasárnap rendszeresen támogatják a gyülekezetet a perselyadományokkal is, tehát az egyházfenntartás mellett komoly összeget helyeznek éves szinten a perselyekbe. Csodálatos látni, hogy a vasárnapi perselyadományok tovább növekedtek, ami talán jelzi a gyülekezet elköteleződésének növekedését.

Egyházközségünk 2018. évi második presbiteri gyűlésén a presbíterek hálaadással köszönték meg a gyülekezet adományait, és fejezték ki reményüket arra nézve, hogy 2018-ben is eszünkbe jut Nehémiás gondolata: " Nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házáat!" (Neh 10:40) és nagylelkűen járulunk hozzá a gyülekezet fenntartásához. Köszönjük minden kedves testvérünknek a gyülekezet számára eljuttatott adományokat.

2017-ban egyházfenntartói járulékként 8.083.900 Ft, perselyadományként 5.070.000 Ft, Isten dicsőségére szánt adományként 879.497 Ft, további adományként 7.396.602 Ft átvett pénzeszközként (pályázatok, alapítványi támogatás) 1.730.024 Ft.

A kiadási oldalon személyi kiadásként 10.022.036 Ft jelent meg. A gyülekezeti élet kiadásaiért 6.484.179 Ft-ot költöttünk el, igazgatási költségekre 1.871.240 Ft -ot, míg az ingatlanok fenntartására és azokkal kapcsolatos beruházásokra 8.268.738 Ft-ot egyéb kiadásokra pedig 4.574.114 Ft-ot. Az egyházi szervezet (egyházmegye-egyházkerület) fenntartására 284.650 Ft támogatást fizettünk.

2017. év teljes kiadása 32.004.957 Ft volt

2017-ben az Óvodára 18.989.558 Ft állami normatívát kaptunk, és adtunk tovább (Ez 4 havi összeg volt)

A Presbitérium 2018. februárjában megtartott gyűlésén határozatot hozott az egyházfenntartással kapcsolatban. Az egyházközség fenntartására biztat bennünket egyházunk törvénye is: (2002. évi 1. törvény 9.§ 2. bekezdése) „az Egyháztag hitből fakadó kötelessége, hogy egyházfenntartói járulékot fizessen, amelynek mértékét a gyülekezet presbitériuma határozza meg, - azonban nem lehet kevesebb, mint az egyháztag jövedelmének, nyugdíjának legalább 1 %-a” (Ez a minimálbér esetén havi 1380 Ft, a garantált bérminimum eseté bér esetén havi 1800 Ft, és így tovább), de minimálisan – gyülekezetünk presbitériumának határozata alapján legalább – havonta 830 Ft-ot (ez egy évre vetítve 10000 Ft) míg a nyugdíjasoktól azt kéri, hogy havi nyugdíjuk 1 %-át (hatvanezer forint esetén havi 600 Ft, százezer forint esetén havi 1.000 Ft) de minimálisan havi 500 Ft-ot (egy évre 6000 Ft) fizessenek be az egyházközség pénztárába. Örömmel vesszük, ha ezt nem „kényszerből”, hanem örömmel, hálááldozatunkként tudnánk befizetni.

Idézet a Presbiteri Jegyzőkönyvből: „6/2018. évi határozat: A Pápai Református Egyházközség Presbitériuma a Pápai Református Egyházközség tagjainak továbbra is figyelmébe ajánlja a Magyarországi Református Egyház törvénye szerinti felajánlandó fenntartói járulék nagyságát, az éves jövedelem 1 %-át, mindazonáltal kéri, hogy a nyugdíjasok legalább évi 6.000 Ft-ot, keresők pedig legalább évi 10.000 Ft-ot fizessenek. A Presbitérium önmagára nézve az évi 20.000 Ft fenntartói járulék minimumösszeget határozza meg.”

Köszönjük, hogy Önök is fontosnak tartják gyülekezetünk fennmaradását, és ehhez anyagi áldozatokat is hoznak. Az Egyházfenntartás fizetésének lehetséges formái:

a, **Rendszeres (akár havi) átutalással támogatják az egyházközséget** Bankszámlaszám: 12085004-00102657-00100002 Kérjük a közleményben felírni a befizető nevét, címét, és azt hogy EFJ.

Ebben az esetben a néhány száz, esetleg ezer forint nem jelent megterhelést a családi kasszában. átutalással lehet akár több személynek is befizetni az egyházfenntartását, de ezt is kérjük jelezni az átutalásban.

b, **Személyes befizetés a gyülekezet pénztárába.** A Lelkeszi Hivatal nyitva tartása idején, vagy akár vasárnap az istentisztelet előtt, vagy után lehetőség nyílik arra, hogy befizessék a gyülekezet pénztárába adományaikat. Örülünk annak, ha legalább ekkor személyesen is találkozhatunk a család képviselőivel. (Ekkor sem muszáj egy összegben befizetni a járulékot, lehet félévenként, negyedévenként, vagy akár havonta is.)

c, **Gyülekezetünk képviselője személyesen hozza el az adományt** Amennyiben betegség, vagy más okból nem tudják sem utalni, sem behozni a járulékot, akkor elmegyünk érte a családhoz. Kérjük, **jelezzék ezen igényüket** a lelkeszi hivatalban. Ez utóbbi pontnál meg kell jegyeznünk, hogy azok a testvérek, akik korábban szedték a fenntartói járulékot, az idei esztendőben már nem tudnak elmenni a gyülekezeti tagokhoz. Ezért levélben keressük meg azokat, akiktől eddig behozták a fenntartói járulékot, hogy továbbra is ezt a formát választják-e.

Kényszer? Ajánlás? Elvárás? Számomra sokkal inkább iránymutatás! Annak az Istennek az ügyét támogathatjuk, aki MINDENÉT odaadta Krisztusban. A gyülekezet életét támogatjuk, amit, mint jó gazdákra, a gyülekezetet fenntartókra is bízott Isten.

2018-ben meghatározó feladatunk egy hosszabb lélegzetű templomfelújítás megkezdése, amihez komoly állami segítségre is számíthatunk.

Adakozást hirdetünk meg a templom tetőzetének felújítására, amelyre ebben az esztendőben 50-52 millió forintot fogunk ráfordítani. Kérjük támogassák gyülekezetünket ebben a munkákban. Adományaikat befizethetik a lelkeszi hivatalban, vagy teljesíthetik átutalással a gyülekezet bankszámlájára.

Újfént hadd köszönjük meg a gyülekezeti tagjaink anyagi áldozathozatalát, amelyet gyülekezetünk fenntartása érdekében hoznak.

ifj. Márkus Mihály

A 77 éves templomépület renoválása – kezdeti lépések

Az elmúlt években kisebb-nagyobb felújításokat végeztünk a templom épületén. Az utolsó esztendő azonban megmutatta, komolyan el kell gondolkoznunk – első lépésben – a templomtető felújításán. Olyan beázások történtek az elmúlt évben, különösen is a csapadékos tél során, hogy már a templomtérben is láthatók a nyomai. Különösen is az orgona karban a jobb oldali bejárat felett látható, milyen nagy mértékben átázott a fal. Amint látható a néhány mellékelt fotón, a 80 éves palafedés már nem felel meg céljának. Ennek fényében a tető felújítása elengedhetetlen.

2018. év elején szívet örvendeztető hírt kaptunk a Dunántúli Református Egyházkerülettől, amely szerint ebben az esztendőben 50 millió forintos támogatást kapunk az Egyházkerület közvetítésével Magyarország Kormányától templomunk felújításának megkezdésére.

Ennek értelmében a fenti összegből szeretnénk a templom teljes tetőzetét felújítani, bádorgozást cserélni, átvizsgálni a toronysisakok faszerkezetét, kijavítani az elkorrodált lemezdíszítést, kijavítani a párkányokban keletkezett hibákat. Ezen felül – mivel a tetőjavításhoz teljesen be kell állványozni a templomot, elvégeznénk a homlokzat javítását, és szükség szerinti festését.

Az elvégzendő munkákra a kapott állami támogatáson kívül kb. 5 millió forint saját forrást is biztosítanunk kell. Presbitériumunk 2018. márciusi ülésén hozott határozata alapján **meghirdeti a céladakozást a templom felújítására**. Szeretettel kérjük és várjuk felajánlásait, adományaikat a templom felújítására.

A tervezett összeg akkor fog összejönni, ha lesz

10 család, aki 100.000 Ft-ot adományoz
20 család, aki 50.000 Ft-ot adományoz
50 család, aki 20.000 Ft-ot adományoz
100 család, aki 10.000 Ft-ot adományoz
és 200 család, aki 5.000 Ft-ot adományoz.

A fent vázolt munkákat 2019 őszéig végeztetnénk el.

Itt azonban nem állna meg a munka, mert szeretnénk szépen lassan tovább is folytatni a felújítást. Több fontos feladatot el kellene még végezni ahhoz, hogy a templom a következő 75 évben is szolgálhassa gyülekezetünk közösségét, a Gimnázium, a Teológia és az Egyházkerület alkalmait.

- a, templomfödém hőszigetelése (azért, hogy ne legyen értelmetlen a templom fűtése)
- b, portikusz beázásának megszüntetése (teljes szerkezeti feltárással)
- c, belső lépcsőházi falak javítása lélegző vakolattal
- d, villanykorszerűsítés (templomi kapcsolótábla teljes átalakítása)
- e, templomfűtés korszerűsítése
- f, teljes ablakcsere (előbb-utóbb)
- g, templomi irodák átalakítása, felújítása, fűtés-korszerűsítése
- h, templomi wc-k felújítása, ha kell a vízvezetékrendszer felújítása
- i, Orgona átépítése

Ez a projekt is meghaladja gyülekezetünk anyagi teherbíró képességét, ezért nagy reményekkel fordulunk az Egyházkerület felé további anyagi támogatás reménységével, esetlegesen a következő állami támogatási csomagból lehetőség volna nagyobb támogatási összeget elnyernünk. A további fejleményekről rendszeresen beszámolunk a hirdetésekben, illetve az újság lapjain.

Kérjük a testvéreket, hordozzák imádságban a templom felújításának terveit, kivitelezését. Imádkozzunk azért is, hogy a gyülekezet adakozó hajlandósága is segítse a munkák megvalósulását. Ne feledkezzünk meg a Nehémiás könyvében olvashatókról: "Nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házáat!" (Neh 10:40)

Adományok befizethetők a Lelkeszi Hivatalban, illetve utalhatók gyülekeztünk bankszámlájára: 12085004-00102657-00100002 Kérjük a közleményben felírni a befizető nevét, címét, és azt, hogy „templom felújításra”.

Anyakönyvi hírek 2017. december 01 - 2018. április 30.

A keresztség sákramentumában részesültek:

Andrecska Szabolcs és Hagymási Judit Magdolna lánya, Boglárka Petra és fia, Balázs; Mergl István és Mohos Andrea fia, Máté István; Mészáros Tamás László és Bálint Georgina fia, Botond; Horváth Bence és László Brigitta fia Áron és lánya, Tekla; Szórfy Róbert és Horváth Anikó Eszter fia, Gellért; Kardos Gábor és Karst Erzsébet fia, Péter; Szabolcs Árpád és Szita Viktória lánya, Lilla; Szita Katalin lánya Annabell, Farkas Gergő és Baranyai Bettina lánya, Anna; Puli Norbert és Kovács Hajnalka fia, Ármin.

Isten áldását kérjük a megkereszteltékre, hogy növekedjenek lélekben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

*„Engedjétek
hozzám jönni a gyerme-
keket és ne tiltásatok el Őket
Tőlem...”*

Házasságot kötöttek:

Czubelák Norbert és Horváth Judit.

Isten áldását kérjük a fiatal pár életére, és szeretettel hívjuk őket alkalmainkra.

Eltemettük:

Szalai Béla István (60), Becze Péterné sz. Szűcs Eszter (91), Végh Attila (61), Klimó Jenőné sz. Szivós Irén (96), Kovács Ferenc (79), Polgár Gézané sz. Varga Erzsébet (85), Vitáris Jánosné sz. Varró Borbála (90), Mórocz Imréné sz. Antal Mária (95), Horváth Éva (70) Csathó László (78) Nagy Kálmán (85) Tompa Lászlóné sz. Magyar Erzsébet (65) Kiss Ferencné sz. Bárocz Rozália (94) Adorján Sándor (86) Buzás Gyula (78), Horváth Jánosné sz. Varga Rozália (74).

Istenünk vigasztalását kérjük a gyászoló családokra, tudva, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, ha meghal is, örökké él.

Nagy Kornélia

SZENTLÉLEK HÍVÁSA

Nélküled csak könyv a Bibliánk:
 Talán szebb, különb, mint sok másik,
 De Igévé tüzedtől válik.
 Nélküled Jézus ember volt csak
 És holtak maradnak a holtak,
 De ha tüzed betölthet minket,
 Megvilágítja értelmünket,
 Látjuk Benne a Fiú- Istent.
 Ki értünk odaadott mindent,
 S legyőzve halált, bűnt és átkot,
 Megváltotta a holt világot,
 Hogy aki Megváltónak vallja,
 Vele éljen, Ő úgy akarja.
 S mi boldog tanúk, valljuk, éljük,
 Mert üzenetét már jól értjük...

**Állandó heti gyülekezeti
alkalmak**

A heti alkalmaink a gyülekezeti házban
 vannak, a templomi alkalmakat
 külön jelezzük.

vasárnap 9:20 imaközösség az
 istentisztelet áldásáért (Immánuel
 Közösségi Ház)

vasárnap 10:00 istentisztelet
 (templom)

vasárnap 10:00 gyermek istentisztelet

hétfő 18:00 Mécses kör

kedd 18:00 Forrás kör

szerda 10:00 Korban Gazdagok köre

szerda 16:00 Gyülekezeti Bibliakör

szerda 18:00 Felnőtt Bibliakör

szerda 18:00 Immánuel csoport

csütörtök 10:00 Baba-Mama kör

csütörtök 18:00 Énekkari próba

szombat 18 óra IFI óra

Ajánlja fel adója 2x1 %-át.

Szeretettel köszönjük meg, hogy az utóbbi időben adója 1 %-val a
 református egyházat, míg másik 1 %-val egyházközségünk
 alapítványát támogatta.

Ettől az évtől kezdve a legnagyobb változás, hogy az egyházi 1%-
 ról nem kell minden évben rendelkezni, ha azt idén megteszi, mert
 visszavonásig érvényes lesz.

Ez a felajánlás nem jelent a gyülekezeti tagoknak semmiféle
 többletkiadást, hiszen az úgyszemint elvett személyi jövedelemadó 1
 %-ról rendelkezünk. Ha nem döntünk róla, ez az összeg az
 államnál marad.

Amennyiben Ön nyugdíjas, biztassa gyermekeit, unokáit arra,
 hogy ajánlják fel adójuk 1 %-t a Magyarországi Református
 Egyháznak.

Adója 1 %-ról az rendelkezhet, akinek 2017-ben volt adóköteles
 jövedelme – tehát a munkavállalók mellett az egyéni vállalkozók
 és őstermelők is. Az is rendelkezhet az 1 %-ról, akinek az
 adókedvezmények miatt 0 Ft volt a fizetendő adója. A 0 forintos
 felajánlás is növeli az egyház részére juttatott állami támogatás
 összegét.

A rendelkező nyilatkozat megtalálható az adóhatóságtól kapott
 borítékban, illetve letölthető a nav.gov.hu honlapról is.

A Magyarországi Református Egyház technikai száma: 0066.

Egyházközségünk alapítványának neve és adószáma:

Pápai Református Eklézsia Alapítvány, 19265104-1-19

Az előző években az adó 1 % felajánlásokból egyházközségünk
 alapítványa az idősek karácsonyi csomagjának és a
 gyermekeknek szánt csomagnak a megvásárlását támogatta.

Tisztelettel kérjük, rendelkezzenek az adó 1 + 1 %-ról, május 22-
 ig.

**Állandó havi gyülekezeti
alkalmak**

hónap első kedd 9.15 és 10.00

Istentisztelet a Barát utcai idősek
 otthonában

hónap első kedd 16.30 Nőszövetségi
 Bibliaóra (Immánuel Közösségi
 Ház)

hónap harmadik csütörtök 10:30

Istentisztelet a Vörösmarty úti
 idősek otthonában.

hónap utolsó szerda 10:30

Istentisztelet a Teveli úti idősek
 otthonában

hónap utolsó vasárnap 17 óra

(nyáron 18 óra) Énekes-zenés
 istentisztelet (Immánuel
 Közösségi Ház)

havonta 2 alkalommal Férfi Kör

<i>Köszönetet mondunk minden testvérünk adományáért, amellyel támogatta gyülekezetünk életét, szolgálatát.</i>	Pünkösdi alkalmak
<i>Befizetési, támogatási lehetőségek, számlaszámok</i> Gyülekezeti számlaszám: Raiffeisen Bank 12085004-00102657-00100002 Református Eklézsia Alapítvány: OTP Bank 11748045-20017204-00000000	Május 20. Pünkösddvasárnap 10:00 Istentisztelet, confirmáció, úrvacsora Május 21. Pünkösdhétfő 10:00 istentisztelet, úrvacsora legátus: Jakab-Köves Gyopárka (PRTA)
Felhívás! Tisztelettel kérjük kedves testvéreinket, hogy személyi adataik változásáról (különösen is a lakcím változásáról) mihielyt módjukban áll, értesítsék a Lelkészi Hivatalt, hogy a változásokat átvezethessük gyülekezetünk nyilvántartásába is. Köszönjük.	Május 21. Pünkösdhétfő 14:00-19:00 Esterházy Kastély udvara VIII. Ökumenikus Nap Június 3. vasárnap 10:00-17:00 Hittanos tanévzáró, és gyülekezeti/ családi kirándulás
A Lelkészi Hivatal nyitva tartása: Kedd, Szerda, Péntek: 9:00-12:00 Csütörtök: 9:00-12:00 és 17:00-18:00 Vasárnap: Istentisztelet után közvetlenül Tel: 89/324-415 E-mail: info@papareformatus.hu	Június 29. péntek - július 1 vasárnap REND – Kaposvár Augusztus 6. hétfő - 12. vasárnap Felsőtárkány Mécsestartók Gyülekezeti tábor
<u>Apró segítség az Egyházfenntartás befizetésében!</u> Az önkéntes egyházfenntartói járulék egy összegben való kifizetése egyre nagyobb terhet jelent mindenkinek. Ezért javasoljuk, hogy akinek van rá lehetősége, bankszámlájáról állandó megbízással havi rendszeres átutalásként fizesse támogatását. Így testvérünknek sem megterhelő jövedelmének havi 1 %-nyi összegét átutalni, mi pedig folyamatosan megkapjuk az átutalt támogatást. A gyülekezeti számla, amelyre megbízását megadhatja: Raiffeisen Bank: 12085004-00102657-00100002. Kérjük <u>közleményként</u> írja fel <u>nevét, címét</u> és az <u>EFJ</u> rövidítést. Köszönjük.	Augusztus 21. kedd - 24. péntek Nyári gyermekhét az Immánuel Közösségi Házban Szeptember 9. vasárnap 10:00 Új kenyérért való hálaadás, úrvacsora Szeptember 15. vasárnap 10:00 Hittanos tanévnyitó
<i>GYÜLEKEZETÜNK HONLAPJA</i> <i>www.papareformatus.hu</i> Várjuk észrevételeiket, hozzáaszozásaikat, megjegyzéseiket! Keressék fel! HONLAP! HONLAP! HONLAP! HONLAP!	A Szentlélek kiáradásával gazdagodó, boldog pünkösdi ünnepeket kívánunk a gyülekezet minden tagjának.
 Lapunkat ingyenesen terjesztjük református családjainknak. Bekerülési ár kb. 200 Ft. A költségekre adományokat elfogadunk. Írták: Császár Szilvia, Gasparics Mónika, Goda Zsolt, Köntös László, Kövy Rózsa, Mayerné Pátkai Tünde, ifj. Márkus Mihály, Nagy Kornélia, Sárközy Gergely Antal, Szakács Veronika, Szalóky Zsolt, Varga Jenő. Grafika: WEB Szerkesztés: Kopeczky Péter Kiadja a Pápai Református Egyházközség Felelős kiadó: ifj. Márkus Mihály lelkipásztor Készült a Kapitális nyomdában 1000 példányban.	